



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 107/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. B., trvale bytom K., prechodne bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v K. vo veci vedenej pod sp. zn. Kc 21/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť Ing. A. B., trvale bytom K., prechodne bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Z. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v K. (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kc

21/10. V označenej veci krajská prokuratúra odložila podnet sťažovateľky, ktorým sa domáhala podania mimoriadneho dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP/266/2009 zo 14. októbra 2009 z dôvodov § 243f ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 50 € z titulu nerešpektovania právoplatného rozhodnutia súdu č. k. 8 CoP/192/2008-120 z 24. septembra 2008 o styku maloletého P. B., s jeho otcom Ing. R. B.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že 8. decembra 2009 podala na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie „*mimoriadneho dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach, č. 8CoP/266/2009, zo dňa 14. 10. 2009, ktoré jej bolo doručené 4. 12. 2009 z dôvodov uvedených v ust. § 243f ods. 1 písm. c) OSP.*

Dňa 12. 1. 2010 Krajská prokuratúra v K. potvrdila prijatie podnetu, zaevidované pod č. Kc 21/10 s tým, že o výsledku preskúmania bude sťažovateľka upovedomená.“

Obsahom podnetu bolo «nevykonanie dôkazov zo strany súdu pred jeho rozhodnutím, čím došlo aj k porušeniu práva maloletého dieťaťa na ochranu zdravia, nakoľko z objektívnych zdravotných dôvodov na strane maloletého dieťaťa nebolo možné realizovať jeho styk s otcom tak, ako to ukladá právoplatné rozhodnutie súdu.

Sťažovateľka takto namietala voči uloženej pokute v rámci súdneho výkonu rozhodnutia s tým, že poukazovala na skutočnosť, že zdravotný stav dieťaťa neumožňuje styk v intenciách súdneho rozhodnutia, čo doložila relevantnými lekárskymi správami. Poukazovala na skutočnosť, že pred uložením sankcie za nedodržanie súdneho rozhodnutia exekučný súd mal skúmať, či naozaj zdravotný stav dieťaťa nebráni plneniu súdneho rozhodnutia alebo či len z dôvodov na strane matky došlo k svojvoľnému nerešpektovaniu súdneho rozhodnutia.

Zároveň poukázala aj na skutočnosť, že uložením pokuty budú splnené podmienky pre začatie trestného stíhania voči jej osobe, kde otec dieťaťa opakovane už takéto trestne stíhanie inicioval.

Namietala teda, že súd rozhodol o uložení sankcie bez toho, aby skúmal, či existujú objektívne dôvody brániace plneniu v intenciách právoplatného súdneho rozhodnutia.

Následne, keďže aj došlo k trestnému stíhaniu sťažovateľky pre marenie výkonu úradného rozhodnutia, boli v trestnom konaní vypracované znalecké posudky na zistenie, či naozaj zdravotný stav dieťaťa neumožnil plnenie súdneho rozhodnutia alebo či sa jednalo o svojvoľné nerešpektovanie súdneho rozhodnutia.

Oba znalecké posudky zhodne deklarovali, že styk maloletého s otcom tak, ako je upravený v právoplatnom rozhodnutí súdu je pre dieťa neprijateľný a oba znalecké posudky potvrdili obranu sťažovateľky, že predložené lekárske správy sú pravdivé a pokiaľ nemá dôjsť k poškodeniu zdravia dieťaťa, oba znalecké posudky navrhovali úpravu styku otca s dieťaťom tak, ako to označovala sťažovateľka na základe lekárskeho potvrdení.

Sťažovateľka doložila znalecké posudky preukazujúce pravdivosť a opodstatnenosť jej obrany do spisu prokurátora podaním zo dňa 7. 9. 2010.

Pred vyhotovením znaleckých posudkov v trestnom konaní bola sťažovateľke uložená druhá pokuta v rámci výkonu rozhodnutia, voči ktorej sa sťažovateľka odvolala a z uvedeného dôvodu bol „exekučný spis“ Okresného súdu Košice II, sp. zn. 25Em/9/2008 odstúpený na Krajský súd v Košiciach na rozhodnutie, od februára 2010.

Keďže spis sa nachádzal (ak dnešnému dňu sa aj nachádza na Krajskom súde v Košiciach), prokurátor konajúci vo veci podnetu na podanie mimoriadneho dovolania priebežne oznamoval sťažovateľke, že nakoľko sa nemá možnosť z uvedeného dôvodu oboznámiť s obsahom spisu, nemôže zatiaľ o jej podnete rozhodnúť.».

Právnej zástupkyňi sťažovateľky 21. septembra 2010 prokurátor krajskej prokuratúry oznámil, že nevhliadol dôvod na podanie mimoriadneho dovolania, keď ju ešte predtým prípisom č. k. Kc 21/10-24 z 25. júna 2010 informoval, že „vo veci Vášho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 27. 4. 2009 č. k. 25Em/9/2008-83 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8CoP/266/2009-213 zo dňa 14. 10. 2009, ktorým Vám bola uložená pokuta Vám oznamujem, že ani v predĺženej lehote som Váš podnet nemohol vybaviť, lebo mi doposiaľ súd nedoručil na vec sa vzťahujúci spis. Lehota na vybavenie podnetu preto bola opätovne predĺžená. Zapožičanie spisu urgujem.“.

Sťažovateľka nahliadnutím do spisu zistila, že spis sa nachádza na krajskom súde, nebol ešte expedovaný na krajskú prokuratúru, a podľa jej tvrdenia neexistuje žiadny iný záznam preukazujúci, že prokurátor krajskej prokuratúry skutočne naštudoval spis, napriek tomu, že vo svojej odpovedi uviedol, že po preskúmaní spisu nevzhladol dôvody na podanie mimoriadneho dovolania.

Sťažovateľka z dôvodu, že *„zo strany konajúceho prokurátora nedošlo k vyžiadaniu spisu ani nahliadnutiu do spisu, má zato, že tento rozhodol o jej podnete bez toho, aby sa s vecou riadne oboznámil, čím porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie“*.

Sťažovateľka tvrdí, že prokurátor krajskej prokuratúry mal vychádzať z dostatočne naštudovaných podkladov, v danom prípade z exekučného spisu Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 Em/9/2008 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 CoP 266/2010.

Z vybavenia podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania prokurátorom krajskej prokuratúry prípisom č. k. Kc 21/10-32 zo 14. septembra 2010, ktoré sťažovateľka priložila k sťažnosti, vyplýva, že prokurátor krajskej prokuratúry vybavoval podnet sťažovateľky z poverenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). V označenom prípise uviedol, že preskúmal spis okresného súdu sp. zn. 25 Em/9/2008 a dospel k záveru, že: *„Dôvod na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu uvedeného súdu č. k. 25Em/9/2008-83 zo dňa 27. 4. 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8CoP/266/2009-213 zo dňa 14. 10. 2009 som ale nezistil.“*

Znamená to, že na rozdiel od informácie poskytnutej sťažovateľke prípisom z 25. júna 2010 pri vecnom posúdení jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania prokurátor krajskej prokuratúry vychádzal z už uvedeného spisu. Svoje rozhodnutie o odložení podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania odôvodnil takto:

„Predmetným uznesením súd vo veci starostlivosti súdu o maloletého P. B., nar. ... zastúpeného kolíznym, opatrovníkom, dieťaťa rodičov Ing. A. B. a Ing. R. B., v konaní o výkon rozhodnutia uložil matke pokutu 50 €, ktorú je povinná zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti uznesenia na účet súdu prvého stupňa. Dôvodom uloženia pokuty bolo neplnenie povinnosti uloženej Vašej klientke rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 27P/221/2007-14 zo dňa 8. 4. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP/192/2008-120 zo dňa 24. 9. 2008, ktorým bol mimo iného upravený styk otca s maloletým tak, že otec je oprávnený mať dieťa u seba každý párnny týždeň v mesiaci od soboty od 9,00 hod. do nedele do 18,00 hod. a každý rok 26. 12. od 9,00 hod. do 18,00 hod. s tým, že si dieťa prevezme pred bytom v ktorom matka býva v určený čas, kde aj dieťa v určený čas matke odovzdá. Matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a v určenom čase a na určenom mieste dieťa otcovi odovzdať a od neho aj prevziať.

Napriek výzve súdu zo dňa 18. 11. 2008 s upozornením na následky nerešpektovania súdneho rozhodnutia matka dieťaťa opakovane túto povinnosť porušovala s odôvodnením, že v dňoch určených súdnym rozhodnutím pre styk otca s dieťaťom bolo dieťa choré, čo preukazovala aj lekárskymi správami. Súd toto konanie vyhodnotil ako účelové.

Ako dôvod na podanie mimoriadneho dovolania uvádzate nesprávne hodnotenie dôkazov súdom, ak zdravotný stave maloletého podľa lekárskeho správ nepovažoval súd za prekážku, ktorá by neumožňovala styk maloletého s otcom. Nesúhlasíte ani s názorom súdu, že nápadná zhoda chorobnosti maloletého s určenou dobou styku je účelová.

V priebehu šetrenia ste predložili aj lekárske správy predovšetkým MUDr. T. R. a znalecké posudky PhDr. E. K. a MUDr. K. A., ktoré by mali osvedčovať, že styk maloletého s otcom nie je v záujme dieťaťa. Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že tieto lekárske správy a znalecké posudky boli spracované až po právoplatnosti napádaného rozhodnutia a preto k nim nemožno prihladiť. Podľa ustanovenia § 154 ods. 1 OSP, pre rozhodnutie je totiž rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť (povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie ich tvrdení) a toto právo ste aj využili. Podľa § 132 OSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo

a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Mimoriadnym dovolaním nemožno úspešne napádať ani prípadné pochybenia súdu spočívajúce v otázke správnosti a úplnosti skutkových zistení, zákon č. 353/2003 Z. z. účinný od 1. 9. 2003 tento dovolací dôvod („rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní“) vypustil.

Dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b, OSP by mohol byť daný za predpokladu, že skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom nezodpovedá ustanoveniu § 132 OSP, lebo:

súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo,

súd pominul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo,

v hodnotení dôkazov, popripade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, resp. vierohodnosti je logický rozpor,

alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až 135 OSP.

V prejednávanej veci som však nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov. Súd vo svojich odôvodneniach uznesení sa vysporiadali s vykonanými dôkazmi, tieto podrobne vyhodnotili a zaoberali sa aj skutočnosťami, pre ktoré k niektorým dôkazom neprihliadli. Odôvodnenia uznesení sú vecne správne, výstižné a presvedčivé a zo zisteného skutkového stavu súdy vyvodili aj správny právny záver.

S poukazom na uvedené dôvody som nezistil podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania a preto Váš podnet odkladám.“

Podľa názoru sťažovateľky „Keďže mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka sa pokúsila využiť je prípustný len v lehote jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia voči ktorému podnet smeruje, je v zásade už vylúčená z možnosti jeho uplatnenia, čím jej bola úplne odňatá možnosť využitia tohto inštitútu a je teda vylúčená z ústavnej možnosti uplatnenia práva na spravodlivú právnu ochranu.

Z uvedeného dôvodu, kde postupom orgánu štátu bola definitívne vylúčená z uplatnenia svojich ústavných práv žiada zároveň priznať finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,-€.

Keďže spis bol nepretržite od podania podnetu na mimoriadne dovolanie na Krajskom súde v Košiciach, čo deklaroval v konečnom dôsledku aj konajúci prokurátor, v súdnom spise sa nenachádza žiadny doklad preukazujúci štúdium spisu zo strany prokuratúry, kde o tejto skutočnosti by v zmysle kancelárskeho a spravovacieho poriadku musel existovať doklad, má sťažovateľka zato, že je dôvodné tejto jej sťažnosti vyhovieť a navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom. “.

Sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila podaním doručeným ústavnému súdu 11. februára 2011, v ktorom poukazuje na ďalšie skutočnosti, ktoré by mali preukazovať dôvodnosť jej sťažnosti. Poukazuje na to, že prvostupňový súd rozhodol o uložení pokuty rozhodnutím, ktoré nie je opatrené odtlačkom úradnej pečiatky, ani podpisom zodpovednej osoby, namieta skutočnosť, že voči rozhodnutiu prvostupňového súdu rozhodoval odvolací senát „CoP“, pričom mal rozhodovať senát „CoE“, „súd“ nevyhovel jej žiadosti o odklad výkonu rozhodnutia s tým, že podala mimoriadny opravný prostriedok, súdy nevykonávali dôkazy navrhované matkou, paradoxne až v trestnom stíhaní, a potvrdili tvrdenia sťažovateľky.

Pritom ale sťažovateľka tvrdí, že „nenapáda rozhodnutie po jeho meritórnej stránke, (nevyhovenie jej podnetu) len poukazuje na skutočnosť, že v prípade dodržania postupu zo strany prokurátora by tento taktiež mal možnosť dospieť aj k iným (objektívnym) skutkovým zisteniam relevantným pre jeho rozhodnutie minimálne v časti, kde súd konal v rozpore s paragrafovými zneniami záväzných noriem, ktoré spôsobovali napr. aj zmätočnosť konania, kde takýto postup nemôže byť zhojený následným doručovaním rozhodnutí súdu v priebehu, resp. po odvolacom konaní, naviac v čase, kedy odvolací súd vo veci rozhodol na základe listín, ktoré nemajú charakter súdneho rozhodnutia. “.

Odvolávajúc sa na § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľka tvrdí, že „nemala kde inde uplatniť ako v mimoriadnom opravnom prostriedku uplatniť svoje

práva účastníka konania, ktoré ako sa už v súčasnosti preukázalo boli uplatňované dôvodne.

Sťažovateľka má zato, že pokiaľ by prokurátor mal k dispozícii obsah súdneho spisu, bol by vzhladol aj procesné pochybenia súdu, kde táto skutočnosť má vplyv na jej právo na spravodlivé súdne konanie a riadne využitie deklarovaneho mimoriadneho opravného prostriedku.“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Postupom Krajskej prokuratúry v K. v konaní Kc 21/10 právo sťažovateľky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- €.

Priznáva sťažovateľke trovy konania titulom trov právneho zastupovania vo výške 254,88 € (2úkony: prevzatie, podanie sťažnosti, podľa § 11 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.)

Sťažovateľka netrvá na verejnom pojednávaní senátu Ústavného súdu.“

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti 23. marca 2011 nahliadnutím do na vec sa vzťahujúceho spisu krajskej prokuratúry zistil, že vo veci podnetu sťažovateľky príslušný prokurátor krajskej prokuratúry 13. septembra 2010 preskúmal „z hľadiska podmienok pre podanie mimoriadneho dovolania“ na krajskom súde spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 25 Em/9/2008.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kc 21/10 neakceptovaním jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania bez náležitého preskúmania spisov vedených okresným súdom pod sp. zn. 25 Em/9/2008 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 CoP 266/2009 zo 14. októbra 2009.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05). Vychádzajúc zo svojej

stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 8 CoP 266/2009-213 zo 14. októbra 2009 mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá jej právo (právny nárok) na vyhovenie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Z citovaného textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozhodnutiu krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky (a nadväzne na to aj v sťažnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011